

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 300/2013-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti U., s. r. o., zastúpenej advokátom JUDr. E. K., K., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Sžf 8/2012, 5 Sžf 29/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti U., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2013 osobne do podateľne doručená sťažnosť spoločnosti U., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 Sžf 8/2012, 5 Sžf 29/2012.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 8/2012, 5 Sžf 29/2012 z 31. januára 2013, ktorý bol právnenému zástupcovi sťažovateľky doručený 6. marca 2013, bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S 55/2011-57 z 19. októbra 2011 tak, že boli zrušené rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) potvrdzujúce dodatočné platobné výmery Daňového úradu P. týkajúce sa vyrubenia rozdielu dane z pridanej hodnoty sťažovateľke za zdaňovacie obdobia apríl 2005 a september 2005.

Žalovaný bol zároveň zaviazaný zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania jednak v sume 132 € z titulu súdneho poplatku, ako aj v čiastke 876,86 € z titulu trov právneho zastúpenia. Z odôvodnenia výroku o trovách konania vyplýva, že o náhrade trov sa rozhodlo podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvou vetou, § 250k ods. 1 a § 151 ods. 1 a 5 Občianskeho súdneho poriadku. Hoci sa sťažovateľka domáhala náhrady cestovného osobným motorovým vozidlom Audi A8 za cestu z K. do T. a späť v sume 226,80 €, najvyšší súd priznal cestovné iba vo výške 28,08 €, teda v hodnote cestovného lístka vlakom z K. do T. a späť.

Podľa názoru sťažovateľky posúdenie náhrady cestovného je v rozpore so zákonom. Najvyšší súd sa odvolal na primerané použitie ustanovenia § 73 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov, hoci toto ustanovenie na cestovné výdavky právneho zástupcu sťažovateľky nebolo možné použiť, a to ani primerane. Podľa § 16 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, pričom v odkaze pod čiarou č. 5 sa uvádza výslovne zákon č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov. Právny zástupca sťažovateľky si uplatnil cestovné výdavky v súvislosti so zastupovaním na pojednávaní krajského súdu na základe uvedeného ustanovenia, ktoré predstavuje v danej súvislosti *lex specialis* a nepripúšťa žiadnu redukciu náhrady cestovného do výšky cestovného verejným dopravným prostriedkom.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Sžf 8/2012, 5 Sžf 29/2012 s tým, aby bol rozsudok z 31. januára 2013 vo výroku o trovách konania zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáha sa tiež náhrady trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 331,13 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Jadrom sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľky s priznanou výškou náhrady trov právneho zastúpenia, a to v súvislosti s cestovnými výdavkami, ktoré podľa jej názoru posúdil najvyšší súd v rozpore so zákonom, a teda arbitrárne. Považuje to za porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Možno konštatovať, že ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy má povahu *lex specialis* vo vzťahu k ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré treba považovať za *lex generalis*. Poskytnúť ochranu základnému právu na súdnu ochranu vo vzťahu voči rozhodnutiam orgánov verejnej správy môžu všeobecné súdy v rámci správneho súdnictva postupom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Takéto súdne konanie je *ratione materiae* súčasťou čl. 46 ods. 2 ústavy, nie teda čl. 46 ods. 1 ústavy, ako sa mylne domnieva sťažovateľka. Vyplýva to zo zásady, podľa ktorej prednosť má osobitná úprava (*lex specialis*) pred všeobecnou úpravou (*lex generalis*).

V danom prípade šlo o preskúmanie právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej správy všeobecným súdom v rámci správneho súdnictva, pričom sťažnostná námietka sa

netýka rozhodovania orgánu verejnej správy, ale len rozhodovania najvyššieho súdu v súvislosti s náhradou trov konania. Preto je už na prvý pohľad zrejmé, že nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2013